

לאפרושי מאיסורא

וְלָמָּה תִּשְׁנָה בְּנֵי כְּזָרָה וְתִחַבֵּק חֵק נְכָרִיָּה (משלי ה, ט)

(ס"ק יד): אבל מארץ ישראל לחו"ל אינו מותר אלא ביצא להרויח או לראות פני חברו שהוא חשיב דבר מצוה שמותר לצאת מא"י בשביל זה, משא"כ לטייל בעלמא דבכה"ג אסור לצאת מא"י לחו"ל לא התירו לו לגלות.

וכך פסק בש"ת יחיה דעת (ח"ה סימן נג) כי אסור לצאת מארץ ישראל לחוץ לארץ לטייל אפילו על מנת לחזור לארץ ישראל. נוסיים שם: והיורדים מארץ ישראל לחוץ לארץ ויושבים שם ישיבת קבע להתעשר ולהרבות נכסים ולרשת משכנות לא להם, ולהתענג על סיר הבשר, ומואסים בארץ חמדה, גדול עונם מנשוא, וגורמים גלות להם ולזרעם אחריהם. ולפעמים יגרמו לבניהם טמיעה והתבוללות. ועליהם אמרו חז"ל כל היוצא מארץ ישראל לחוץ לארץ כאילו עובד עבודה זרה, ודומה כמי שאין לו אלה. וסופם לרדת מנכסיהם ולהשאר בחוסר כל. עכ"ל.

על בן יחוש כל איש למעשיו ולנפש בניו ובני ביתו וידריכם בדרך הישר והטוב בעיני ה' אלהים, ויצוה את ביתו אחריו לשמור דרך ה' וליוהרר במצוה קלה בבחמורה, כ"ש וק"ו במצוה חמורה שבתמורות השקולה כנגד כל מצות שבתורה

בהתקרב בין הזמנים ואתם עמם רבו כמו רבו חברות הנסיעות והמלונות אשר צדים את תמימי עמינו ברשתם ומפרסמים פירסומים שונים שאין רוח חכמים נוחה מהם על "נופש" כביכול וטיוולים בארצות הטמאות רחוק"ל אשר גזרו חכמים טומאה על ארצם ועפרם ואוירם,

הננו להודיע בשער בת רבים על העוון החמור אשר נפרץ ואשר הודש, הוא האיסור החמור לצאת מתחום ארצינו הקדושה, ובפרט לצורך נופש וטיוול בעלמא, ככתוב ומפורש ברמב"ם ושו"ע ופוסקים.

וְז"ל הרמב"ם ז"ל (הלכות מלכים ומלחמות פ"ה ה"ט): אסור לצאת מארץ ישראל לחוצה לארץ לעולם, אלא ללמוד תורה או לישא אשה או להציל מן העכו"ם ויחזור לארץ, וכן יוצא הוא לסחורה, אבל לשכון בחוצה לארץ אסור וכו', ואף על פי שמותר לצאת אינה מדרת חסידות שהרי מחלזן וכליון שני גדולי הדור היו ומפני צרה גדולה יצאו ונתחייבו בלייה למקום.

וְז"ל השו"ע (או"ח סי' תקלא ס"ד): ואלו מגלחין במועד וכו' וכן הבא ממדינת הים בחול המועד וכו' והוא שלא יצא מארץ ישראל לחוצה לארץ לטייל. ובמשנה ברורה שם

וְלִשְׁמֹעִים יִנְעַם וְעֲלֵיהֶם תָּבוֹא בְּרַפְתַּי טוֹב

המעוררים

בעד עמנו ובעד ערי אלוקינו